

havde i Sinde at udruste en Expedition til Japan i Forening med de øvrige nordiske Riger, saaledes kunde man ogsaa til Besparelse i et Niemed som det nærværende have forbundet sig med den nævnte Regjering. — Naar der isøvrigt under denne Udgift er ansat et Par Tusinde Daler til at faae et Kunstværk af Thorvaldsen flyttet over til Udstillingen i London, saa forekommer det mig rigtignok at være aldeles unødvendigt, idet Thorvaldsen og hans Værker ere saa bekendte over hele Verden, at det er ganske overflødig, at vi forsøge paa at gjøre ham bekendt ved at bringe hans Værker paa en Udstilling i London. Jeg vil forøvrigt med Hensyn til de Uttringer, som jeg kan tænke mig kunde fremkomme, angaaende hvad jeg her har sagt, bemærke, at jeg ikke har erklæret mig imod den øvrige Deel af disse Udgifter, idet jeg ogsaa antager, at det er nødvendigt for vor Industri, at der bliver en Deeltagelse deri, men jeg har kun antydet, at der maaskee ad den af mig omtalte Vej kunde være opnaaet nogle Besparelser og den samme Fordeel. Det er altsaa eksempelvis, at jeg har nævnt disse som Steder, hvor jeg troer, at vi for Dieblisset maatte kunne spare Udgifter, deels derved, at vi ikke vedtage de Love, hvori der forlanges disse hyerligere Udgifter, og deels derved, at vi undlade visse extraordinære Udgifter, som ikke ere aldeles paatrængende nødvendige. Jeg haaber, at den meget ærede nuværende Finantsminister ikke vil overse de Indvendinger, som ere komne herfra, naaget de kun ere fra mig, og at han vil bestræbe sig for at gjøre, hvad han kan, med Hensyn til slige Besparelser, forat vi dog kunne komme til en nogenlunde Balance med Hensyn til de Udgifter, som ikke vedrøre Fernbanevæsenet. Der var en Dplysning, som jeg forglemte at fremsette med Hensyn til en Forøgelse, som ved de nye Love havde fundet Sted i Embedslønningerne. Jeg skal blot nævne et Par Exempler: under Justitsministeriet findes saaledes en Forøgelse af idetmindste 74,000 Rb. og under Indenrigsministeriet et vistnok betydeligere Beløb, jeg erindrer det ikke for Dieblisset, men af enkelte Poster, som jeg har gennemgaaet, finder jeg en Forøgelse af 43,000 Rb. til Embedsmænd, det vil altsaa dog sees,

at mine Paastande i den Henseende ikke ere ubegrundede.

Indenrigsministeren: Den ærede sidste Taler har i sit Foredrag berørt et Punkt, som i den Grad er af formel og reent principiel Natur, at jeg anseer det for hensigtsmæssigt dertil at knytte et Par Bemærkninger, idet jeg isøvrigt skal forbeholde mine ærede Kolleger og mig at komme tilbage til de af ham og de andre Talere anførte Bemærkninger. Den ærede Taler anførte først et specielt Punkt, som angaaer den Forandring, der er foregaaet med Hensyn til Indenrigsministerens Stilling, vedkommende de finantsielle Forhold, ligeoverfor Rigsdagen. Det er mig kjær, at den ærede Taler var fuldkommen korrekt med Hensyn til Retsspørgsmaalet; thi jeg troer, at der i den Henseende ikke kan være den fjerneste Tvivl, idet Retspunktet efter min Mening er aldeles soleklart, det nemlig, at Kongen fordeles Forretningerne mellem sine Ministre paa den Maade, han vil, at han ikke kan ansætte nogen ny Minister med Gage, medmindre denne bevilges af Rigsdagen, og at den, der har ministerielle Forretninger her at repræsentere, er fuldstændig ansvarlig for Rigsdagen. Med disse 3 Punkter troer jeg, at Retsspørgsmaalet er fuldkommen udtømt, og idet jeg forudsætter, at hvad angaaer Fordelingen af Forretningerne mellem de forskjellige Personer, vil Ingen som Finantsminister være Folkethinget mere hærkommen end netop den Mand, som fra første Færd af og netop i selve Thinget har haft en væsentlig Andeel i hele den finantsielle Ordning, hvorpaa vi nu bygge, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den Bekjendtgjørelse, hvori Hs. Majestæts allerhøjeste Resolution er meddeelt, i energiske og bestemte Udtryk udtaler, at det er som Minister for Kongeriget særlige Finantser og under Ansvar for Rigsdagen, at han møder her og fører Forhandlingen om finantsielle Spørgsmaal. Der kan altsaa maaskee fra en enkelt Ansfaelses Standpunkt være Grund til at beklage sig over, hvad her er skeet, men man er ikke berettiget, troer jeg, til at veeklage derover. — Jeg mener dernæst, at Sagen væsentlig maa betragtes fra Hensigtsmæssigheds-